

HỒI THỨ BA MƯƠI LĂM
QUYÊN NHI LẠI XUẤT HIỆN ĐƯA TIN

Quyên Nhi lại xuất hiện đưa tin
Lý Hàn Thu tựa lưng vào vách, giả vờ bị mê, chàng nghe rõ câu chuyện đối đáp giữa hai người. Đồng thời chàng ngấm ngấm quyết định:

- Nếu Ngọc Chiêu và gã áo đen ra tay điểm huyết thì lập tức ta phải phản kháng.

Bỗng nghe Ngọc Chiêu nói:

- Hai gã này là người võ lâm thì nhất định không sai rồi. Có điều lúc này chúng ta không nên để nội tình Ngọc Mỹ Phường hoàn toàn tiết lộ. Vậy việc đối phó với hai gã này cần phải mau lẹ và bí mật.

Gã áo đen nói:

- Biện pháp tốt nhất là giết chúng để bịt miệng.

Ngọc Chiêu nói:

- Đừng giết vội. Hãy điểm huyết chúng rồi tìm cách đưa vào Phương gia đại viện. Hiện giờ chúng ta chưa rõ lai lịch chúng mà vội giết ngay thì là hành động khinh suất.

Gã áo đen vâng lời vung tay phải lên định điểm huyết Kim tinh trên vai bên trái Lý Hàn Thu.

Trước tình thế bất buộc, Lý Hàn Thu không thể giả vờ nữa. Chàng nghiêng người đi tránh đòn của gã áo đen. Đồng thời đột nhiên xoay tay nắm lấy cổ tay gã. Gã áo đen không ngờ Lý Hàn Thu giả vờ trúng độc. Chàng ra tay rất thần tốc gã không kịp đề phòng bị chàng nắm được.

Lý Hàn Thu vừa ra chiêu đã nắm được đối phương. Chàng liền đứng thẳng người lên.

Ngọc Chiêu giật mình kinh hãi nói:

- Ủi chà! Các hạ quả nhiên là chân nhân không lộ bản tướng.

Thị nghiêng người đi phóng chưởng đánh tới.

Lý Hàn Thu bóp mạnh tay phải. Lập tức gã áo đen tê chồn một nửa mình, không sao kháng cự được nữa. Đồng thời chàng vung tay trái tiếp đòn đánh của Ngọc Chiêu. Hai chưởng đụng nhau bật lên tiếng "sầm" rùng rợn.

Ngọc Chiêu không ngờ Lý Hàn Thu võ công cao cường đến thế. Tay phải chàng kiềm chế gã áo đen mà tay trái vẫn đón được chưởng lực của thị. Bất giác thị thộn mặt ra.

Ngọc Chiêu vừa vung chưởng phản kháng vừa lạnh lùng hỏi:

- Các hạ là ai?

Lý Hàn Thu không trả lời vào câu hỏi. Chàng nói:

- Thủ đoạn của cô nương cũng đáo để thật!

Tay phải chàng buông gã áo đen ra. Chàng sử dụng cả hai tay đánh theo thế liên hoàn, mỗi chiêu một mãnh liệt hơn.

Ngọc Chiêu bị Lý Hàn Thu uy hiếp mãnh liệt, không còn sức để phản kích nữa.

Lý Hàn Thu muốn đánh cho mau lẹ. Chàng định trong vòng chiêu phải điểm huyết xong. Nào ngờ võ công của Ngọc Chiêu cũng lợi hại vô cùng. Chàng đã liên công mười mấy chiêu mà chưa sao điểm huyết được đối phương. Miệng chàng lầm bầm:

- Con nha đầu này bản lĩnh không vừa!

Bỗng nghe Lôi Phi cất tiếng lạnh lùng:

- Có biết hội vụ mới là tay tuần kiệt. Ngọc Chiêu cô nương! Nếu còn đánh nữa tất phải bị thương. Sao bằng đình thủ là hơn.

Ngọc Chiêu đã bị Lý Hàn Thu uy hiếp không còn sức phản kích. Bây giờ thị nghe Lôi Phi nói vậy trong lòng lại càng xao xuyến, bất giác ngoảnh đầu nhìn lại.

Giữa lúc thị quay đầu, tinh thần bị phân tán. Lý Hàn Thu thừa cơ điểm trúng huyết đạo thị.

Lôi Phi vẫy tay tắt nến đi rồi nói:

- Chúng ta phải đi cho lẹ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đi đâu bây giờ?

Lôi Phi đáp:

- Đi về thuyền nhỏ. Chỗ đó kể ra cũng nguy hiểm lắm, song so với nơi khác tương đối an toàn hơn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn Ngọc Chiêu cô nương và gã áo đen thì sao?

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ đem Ngọc Chiêu về thuyền, còn gã áo đen thì để tiểu huynh xử trí.

Y cúi xuống cống gã áo đen lên rồi nói:

- Chúng ta chia đường ra đi rồi quanh về thuyền nhỏ. Lý đệ cống Ngọc Chiêu đi.

Lý Hàn Thu ngập ngừng:

- Cái đó... cái đó...

Lôi Phi ngắt lời:

- Người võ lâm không thể gò bó trong lễ phép thông thường huống hồ chi bây giờ thời cơ cấp bách. Lý đệ cống Ngọc Chiêu.

Lý Hàn Thu không sao được đành cống thị lên lưng.

- Đi lẹ lên! Nếu phát giác ra có người theo dõi thì phải hạ độc thủ ngay mà hạ sát kẻ theo mình, hay ít ra là chạy cho thoát thân.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ nhớ rồi.

Chàng tung mình nhảy ra ngoài cửa sổ. Nhờ bóng đêm chàng chạy lẹ về thuyền.

Lý Hàn Thu đợi trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm. Lôi Phi mới lật đật về tới. Tay y cầm một cái bọc.

Lý Hàn Thu liếc mắt nhìn cái bọc rồi hỏi:

- Cái gì thế?

Lôi Phi cười đáp:

- Hai bộ quần áo giả trang người chài lưới. Sáng mai chúng ta đổi làm ngư ông.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Con thuyền nhỏ này dài bất quá hai trượng, rộng không đầy sáu thước thì để Ngọc Chiêu vào đâu?

Lôi Phi cười đáp:

- Tiểu huynh sẽ có cách.

Y đưa tay khẽ đập vào mũi Ngọc Chiêu hỏi:

- Cô ta chưa tỉnh lại ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ chưa giải khai huyết đạo cho thị.

Lôi Phi nói:

- Hãy giải khai vận huyết cho tỉnh và điểm huyết tứ chi cho thị hết cử động. Tiểu huynh muốn hỏi thị mấy câu.

Lý Hàn Thu hành động theo lời bạn, giải khai vận huyết cho Ngọc Chiêu.

Lôi Phi lạnh lùng cất tiếng:

- Bọn tại hạ không muốn sát hại cô nương. Nhưng nếu cô không chịu hợp tác, bắt buộc tại hạ phải ra tay thì đó là hành động bất đắc dĩ.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Đây là đâu?

Lôi Phi đáp:

- Đây cũng ở trên sông Tân Hoài, cách Ngọc Mỹ Phường không đầy hai dặm.

Ngọc Chiêu chậm rãi hỏi:

- Đại gia muốn hỏi gì?

Lôi Phi không trả lời hỏi lại:

- Có phải trong mình cô nương đem theo lưỡi dao truy thủ?

Ngọc Chiêu đáp:

- Đúng thế.

Lôi Phi nói:

- Lưỡi dao truy thủ đỏ hiện giờ đã đón tiếp huyết mạch môn gã áo đen.

Ngọc Chiêu sững sốt hỏi:

- Thực thế ư?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ không nói dối ai bao giờ.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Thi thể hiện giờ ở đâu.

- Tại hạ đã đem gã vào trong Hội Võ Quán.

Ngọc Chiêu giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao? Người đưa gã vào Hội Võ Quán ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Trên huyết mạch môn gã còn cắm lưỡi truy thủ của cô nương.

Lý Hàn Thu nghe bạn nói mà chấn động tâm thần. Chàng tự hỏi:

- Y lấy lưỡi truy thủ trong người Ngọc Chiêu từ lúc nào mà sao ta chẳng biết gì hết? Y đem thi thể gã áo đen vào Hội Võ Quán để làm gì?

Bỗng nghe Ngọc Chiêu thở dài:

- Thủ đoạn của Điền đại gia thật là ác độc.

Lôi Phi nói:

- Nếu mà bọn tại hạ mà lọt vào tay cô nương, bị phải thuốc mê ngã lăn ra, thì chắc lúc này còn phải chịu đau khổ gấp mười cách đối xử của tại hạ với cô nương.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Sao Điền đại gia không giết phút tiện thiếp đi cho rồi?

Lôi Phi đáp:

- Vì bọn tại hạ nhận thấy cô nương chưa phải người chìm đắm đã sâu, còn có thể cứu vớt được.

Ngọc Chiêu cười lạt hỏi:

- Các vị muốn lợi dụng tiện thiếp để nói rõ nội tình phải không?

Lôi Phi đáp:

- Nếu cô nương chịu hợp tác thì còn gì nói nữa!

Ngọc Chiêu lắc đầu đáp:

- Các vị muốn dùng hình cụ khốc liệt nào thì cứ việc mà dùng. Bắt đầu từ giờ tiện thiếp không nói thêm một câu nào nữa.

Đoạn thị nhắm mắt lại.

Lôi Phi thủng thẳng nói:

- Người đồng bạn của cô nương trong mình hãy còn cầm lưỡi dao truy thủ thì bất luận gã có bị cô nương gia hại hay không, cô cũng khó lòng giải thích với bọn họ cho rõ được.

Ngọc Chiêu dường như đã có chủ ý, thị nhắm hai mắt, lặng yên không nói gì.

Lôi Phi gằn giọng:

- Cô nương quật cường lắm!

Ngọc Chiêu vẫn nhắm mắt nằm yên không nói nửa lời.

Lôi Phi khẽ ho một tiếng rồi nói tiếp:

- Bất luận cô nương bình tĩnh đến đâu hay dùng cách nào để kháng cự, những cái đó đều không quan trọng. Tại hạ có mấy điểm cần nói cho cô nương biết.

Ngọc Chiêu vẫn nhắm mắt, lơ đi như không nghe tiếng.

Lôi Phi cau mày nói tiếp:

- Lúc này cô nương vẫn là địch nhân của bọn tại hạ. Đã là địch nhân thì chẳng còn gì thương tiếc. Nếu cô nương cố bắt buộc thì bọn tại hạ bất cứ lúc nào cũng giết cô được.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn Ngọc Chiêu thấy vẻ mặt thị vẫn thản nhiên dường như chẳng để ý đến lời hăm dọa của Lôi Phi.

Lôi Phi nói tiếp:

- Bọn tại hạ đã nói rõ rồi. Cô nương đừng có thái độ nào là tùy ý cô.

Y kéo Lý Hàn Thu ra đầu thuyền bỏ mặc Ngọc Chiêu nằm đó.

Một đêm lặng lẽ trôi. Sáng hôm sau Lôi Phi và Lý Hàn Thu đã cải trang làm dân chài lưới.

Lý Hàn Thu đem lưới cá và nhiều đồ dùng xếp đồng ngay bên mình Ngọc Chiêu đề phòng khi có động là đẩy đồng ngư cụ lấp người thị đi.

Lôi Phi đẩy con thuyền nhỏ vào bờ chỗ vắng vẻ rồi nói:

- Lý đệ! Lý đệ trông coi thị, tiểu huynh lên bờ xem tình hình.

Lý Hàn Thu nghĩ tới trước tình cảnh này bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện nguy hiểm, liền hỏi:

- Nếu xảy ra biến cố thì chúng ta gặp nhau bằng cách nào?

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Cho đến lúc này chúng ta vẫn chưa bị địch nhân nghi ngờ. Tiểu huynh nghĩ rằng ngoại trừ biến cố đặc biệt còn không có chi đáng ngại. Vạn nhất gặp biến thì sáng mai chúng ta gặp nhau trong tòa tiểu miếu.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ hy vọng không xảy ra chuyện gì, nhưng mình cũng nên phòng bị.

Lôi Phi tủm tỉm cười khẽ nói:

- Nếu Lý đệ dùng biện pháp thuyết phục được Ngọc Chiêu hợp tác với chúng ta thì thị giúp chúng ta được rất nhiều việc.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Chắc tiểu đệ không làm được.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ cứ thử coi!

Lý Hàn Thu đi vào khoang thuyền lấy cần câu ra ngồi giả vờ câu cá một lúc. Sau chàng đi vào khoang thuyền hỏi:

- Ngọc Chiêu cô nương! Cô nương dùng chút điểm tâm nhé!

Ngọc Chiêu quả nhiên có tính cương nghị người thường không thể bì kịp. Từ nửa đêm hôm qua đến sáng hôm nay Lý Hàn Thu chưa thấy thị mở mắt ra lần nào. Bây giờ thị vẫn lờ đi như không nghe tiếng nằm thẳng cứng như xác chết.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

- Tại hạ ngồi ngoài đầu thuyền câu cá. Nếu cô nương muốn ăn muốn uống thì cứ kêu lên một tiếng là tại hạ vào ngay.

Ngọc Chiêu vẫn nhắm mắt không nói nửa lời.

Lý Hàn Thu cũng bỏ mặc thị ra ngồi đầu thuyền buông câu. Chàng mặc áo to, đầu đội nón đan. Ai trông bề ngoài cũng tưởng là ngư ông ngồi thản nhiên vô sự mà thực ra chàng ngấm ngấm đề ý đến tình trạng biến hóa chung quanh.

Nửa ngày lặng lẽ trôi. Chàng chờ cho đến giữa trưa vẫn chẳng thấy động tĩnh gì.

Ngọc Chiêu nằm trong thuyền thủy chung vẫn không lên tiếng.

Vàng thái dương lên đến giữa trời. Ánh nắng như thiêu như đốt. Trên sông Tàn Hoài yên lặng như tờ. Trên bờ sông đường ngang ngõ dọc giao nhau cũng chẳng thấy một người khách bộ hành.

Lý Hàn Thu từ từ bước vào khoang thuyền ngó thị một cái rồi thở dài hỏi:

- Cô nương bị điểm huyết không hành động được mà lại chẳng ăn uống gì thì chống chọi được bao lâu?

Ngọc Chiêu mở mắt ra nhìn Lý Hàn Thu rồi hỏi lại:

- Đòi người trong vòng trăm năm rút cục vẫn là cái chết. Chết bao giờ thì chết có khác gì nhau?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

- Thế là cóc đã mở miệng rồi!

Ngọc Chiêu tức giận nói:

- Ngươi thật là tệ hại!

Lý Hàn Thu thở phào một cái rồi nói:

- Cô nương nhịn từ hôm qua đến trưa hôm nay thủy chung không nói một lời. Công phu nhẫn nại này thực khiến cho tại hạ kính phục vô cùng!

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có phải cô nương không chịu nói năng, ăn uống là sợ lỡ lời làm tiết lộ điều bí ẩn trong lòng, nên tuyệt thực để tự vận?

Ngọc Chiêu lạnh lùng hỏi lại:

- Nếu đúng thế thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Như vậy tại hạ không hỏi những điều bí ẩn trong lòng cô nương nữa thì cô nương khỏi tuyệt thực để tự tử.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Trương đại gia nói thiệt chẳng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ nói thực.

Ngọc Chiêu bỗng la lên:

- Lạ quá!

Lý Hàn Thu không hiểu chuyện gì, sững sờ hỏi:

- Điều chi lạ quá?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tiện thiếp bị bắt không có chút năng lực nào để kháng cự thì nhứt thiết tùy các vị phát lạc thế nào cũng phải chịu, cả đến việc bắt tiện thiếp cung xưng những điều bí ẩn trong lòng cũng vậy. Hà tất phải đối đãi với tiện thiếp?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Chẳng đối đãi như vậy thì làm thế nào?

Ngọc Chiêu đáp:

- Dừng trọng hình bắt buộc phải cung xưng.

Lý Hàn Thu cười mát nói:

- Cô nương không phải là hạng người tàn ác, tưởng chẳng nên dùng trọng hình khảo đả.

Ngọc Chiêu đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi hỏi:

- Các vị là những nhân vật thế nào?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ không hỏi lai lịch cô nương. Vậy hay hơn hết là cô nương đừng hỏi họ tên tại hạ.

Ngọc Chiêu nói:

- Trương đại gia nói nghe có vẻ công bằng lắm.

Lý Hàn Thu múc một chén nước trong bưng lại nói:

- Cô nương suốt đêm không ăn uống gì tưởng bây giờ nên uống một chén nước cầm hơi.

Ngọc Chiêu thực tình khát khô cổ họng, nhưng thị vẫn kiên trì đáp:

- Tiệm thiếp không cần uống.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương bị điểm huyết ở tứ chi, chắc đầu cổ còn cử động được?

Ngọc Chiêu quay mặt lại. Không hiểu nàng nghĩ sao lại thò đầu ra uống hết chén nước.

Lý Hàn Thu đặt chén xuống thúng thẳng nói:

- Cô nương hãy nghỉ ngơi một lúc để tại hạ đi thổi cơm nấu canh cho cô dùng.

Ngọc Chiêu hững hờ nói:

- Không cần đâu!

Lý Hàn Thu nói:

- Bọn tại hạ không có ý làm hại cô nương mong rằng giữ gìn thân thể.

Ngọc Chiêu nói:

- Trương đại gia là người rất thể tất, nhưng tiệm thiếp nói cho đại gia hay đối với tiệm thiếp bất cứ phương pháp nào cũng chẳng ăn thua, đại gia đừng có hy vọng dò hỏi ở miệng tiệm thiếp một chút tin tức nào hết.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Cô nương đừng hiểu lầm. Tại hạ không có ý như vậy đâu.

Ngọc Chiêu nói:

- Trời sinh đại gia là người hữu tình, đối xử với phái nữ một cách biệt đãi.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Không phải thế đâu. Tại hạ biết mình đối xử với cô nương thế này cũng quá tệ, nên trong lòng rất áy náy.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Đại gia đối xử với đàn bà con gái đặc biệt tử tế phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Có thể nói như vậy.

Ngọc Chiêu lại hỏi:

- Nhưng chỉ với người đẹp thôi chứ?

Lý Hàn Thu liếc mắt nhìn Ngọc Chiêu một lúc rồi đáp:

- Đẹp hay xấu tại hạ không nghĩ đến.

Ngọc Chiêu nói:

- Nếu vậy thì đại gia đúng là một người quân tử chân chính.

Lý Hàn Thu nói:

- Điều này tại hạ tưởng không cần phúc đáp cô nương.

Ngọc Chiêu quay mặt đi thở dài nói:

- Tuy đại gia là người quân tử, nhưng bọn tiện thiếp lại đứng về lập trường kẻ địch.

Lý Hàn Thu cười ruồi nói:

- Tại hạ cũng biết thế, nhưng không cừ địch mãnh liệt như cô nương.

Ngọc Chiêu nói:

- Tiện thiếp đã nói rồi, bây giờ có nói thêm mấy câu nữa cũng vậy thôi.

Thị ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Tiện thiếp có điều muốn thỉnh giáo nhưng chưa hiểu các hạ có vui lòng trả lời không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ cần biết cô nương muốn hỏi điều chi?

Ngọc Chiêu nói:

- Dĩ nhiên là việc liên quan đến bản thân tiện thiếp.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương cứ việc hỏi đi!

Ngọc Chiêu:

- Các vị giữ tiện thiếp ở đây, giết đã không giết, tha cũng không tha, định xử trí thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu cô nương chứng minh được rằng sau khi bọn tại hạ buông tha, cô nương dùng dẫn mình vào trong chốn thị phi này nữa thì tại hạ xin tha lập tức.

Ngọc Chiêu nói:

- Tiện thiếp bị các vị bắt sống đem về đây ngoài miệng lưỡi ra biết lấy gì để chứng minh.

Lý Hàn Thu toan trả lời thì đột nhiên nghe thấy tiếng động nhẹ dường như có người nhảy xuống thuyền. Chàng toan đẩy đồng chài lưới để che lấp Ngọc Chiêu đi nhưng lại ngờ là Lôi Phi trở về.

Lý Hàn Thu còn đang do dự thì người mới đến đã xuất hiện trước cửa khoang thuyền. Người này mình mặc áo lam, mày thanh mắt sáng, nét mặt quen thuộc nhưng chàng không nhớ được đã gặp ở đâu.

Người mới đến nhìn Lý Hàn Thu chấp tay vào rồi cất bước tiến vào khoang thuyền tươi cười hỏi:

- Huynh đài quên tại hạ rồi ư?

Lý Hàn Thu sực nhớ ra thanh âm này rất giống Quyên nhi. Chàng liền hỏi.

- Người là Quyên...

Người mới đến dường như sợ Lý Hàn Thu nói rõ thân phận mình vội ngắt lời:

- Tiểu đệ đêm qua đã gặp huynh đài một lần.

Lý Hàn Thu nhớ tới đêm qua chàng đang đi với Ngọc Chiêu thì gặp một người mặc áo trường bào, té ra là nàng đổi nam trang. Nàng đến để tìm mình không hiểu có dụng ý gì?

Lý Hàn Thu vừa xoay chuyển ý nghĩ trong lòng vừa cất tiếng hỏi:

- Phải rồi! Quyên huynh! Bây giờ Quyên huynh tìm đến đây có điều chi dạy bảo?

Quyên nhi cười đáp:

- Chẳng có chuyện gì quan hệ, chỉ đến thăm huynh đài một chút mà thôi.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế.

Quyên nhi khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì con thuyền đánh cá của huynh dài dường như bị người dòm dò.

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Quyên nhi gật đầu lại hỏi:

- Huynh dài không tin chẳng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Được Quyên huynh quan tâm đến, tiểu đệ cảm kích vô cùng!

Quyên nhi nói:

- Vào khoảng mặt trời lặn hôm nay bọn họ sẽ đi kiểm tra các thuyền chài, huynh đệ liệu mà ứng biến. Tiểu đệ xin cáo biệt đây!

Dứt lời, Quyên nhi chấp tay vái chào rồi trở gót nhảy lên bờ.

Lý Hàn Thu muốn lưu Quyên nhi lại một lúc, nhưng chàng biết nàng là gái cải dạng nam trang, nên không bề mở miệng.

Quyên nhi đến một cách đột ngột, ra đi cũng lặt đặt chỉ trong chớp mắt đã không thấy bóng nàng đâu nữa.

Ngọc Chiêu hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Người mới đến là ai vậy?

- Y là người bạn của tại hạ.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Bạn thâm giao chứ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chỉ quen biết mà thôi, chưa đáng gọi là thâm giao.

Ngọc Chiêu lại hỏi:

- Y là đàn ông hay đàn bà?

Lý Hàn Thu không ngờ bị thị hỏi câu này, bất giác chàng thộn mặt ra hỏi lại:

- Theo nhận xét của cô nương thì thế nào?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tiện thiếp xem chừng y là gái giả trai.

Lý Hàn Thu cười nói:

- Tại hạ tưởng cái đó không quan hệ.

Ngọc Chiêu tủm tỉm cười nói:

- Coi các hạ bề ngoài có vẻ trung hậu mà bề trong gian trá khôn lường.

Lý Hàn Thu không trả lời Ngọc Chiêu, chàng nghĩ thâm trong bụng:

- Sao Quyên nhi lại biết mình ở trên thuyền nhỏ này, huống chi mình đã cải trang thay đổi bộ mặt, chẳng lẽ nàng ngấm ngầm ám thị bọn mình? Không hiểu nàng tới đây có mục đích gì? Nàng trước ở nhà Quân Trung Phụng, sau chạy sang nhà Phương Tú đều can tâm làm tỳ nữ cho người, thì bên trong hẳn có chuyện mưu đồ.